

Jyrki Pellinen

PIETARIN KÄÄNTÖPIIRI

ntamo

Pietarin kääntöpiiri

© Jyrki Pellinen

ISBN 978-952-215-105-6

Ulkoasu Make Copies

Kannen kuvat: Jyrki Pellinen, Niilo Nikolai Pellinen I–II, 1977

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

2009

ntamo

www.ntamo.net

Jyrki Pellinen

PIETARIN KÄÄNTÖPIIRI

romaani

ntamo, Helsinki

1.

Yksi kuva kerrallaan sumu-ukot tulevat saamaan niistä varmuuden ja meri on poissa.

Jatkan tästä kun jaksan. Maailmaa, mikä tahansa luettu historia päässä. Kiitos kaupunki, olet osa minua. Mutta miksi näin vain täällä. Joka yö korjaan jotakin tekstiä, ajatusta, myös tätä. Hyljätty kalastajat, hylkeenpyytäjät, harppuunat tai pyhät sapelit. Historian kumua, viestejä teille luettavaksi. En pitänyt Pietari Suuresta, minkäs teet tälle läntiselle Jättiläiselle, puolethan niistä oli sellaisia. Itse kannatan vanhaa itäistä uskonseutua, marttyyreja. Itse, yhteydessä tuijotus itseeni ja mukana siis nämä ajatusten käpytikat, järkeni syvät painanteet. Instituutioiden virkailijoiden käpytikat kuten Berlizin matkaoppaassa vakuutetaan. Ikihistorian jäädä otettava selko. Mahdanko jaksaa – mielummin en. Siltahevoset ovat kotiani katsovat, Aleksanterin suitsissa tavallista kokoa suuremmat tuolla sillalla.

Vähän eri mieltä nämä ei-kristilliset venäläiset. Pikku Pietarin pihaa en osaa minäkään. Naputtelen kävellessäni. Näen tumman sukeluskellon, mitähän olen ajatellut sanoa, miksi en käytä sanaa kupoli. Estetiikkaa en palvo, kunnes tajuan että kellossa sukelletaan historiaan maan alle. Vähitellen tunnen kuinka läntinen EU ynnä muut sikäläiset ismit alkavat hävitä. Puhun tahallaan kuten ajattelen, tunnelmia maa-ilman katsomuksista irtoavia ja puhun huonosti.

Tyytyväisenä sukelluskello-kuvaan etsin seuraavia. Jalkojeni alla maata lisää.

Mistä tulette? Suomesta. Koivuissa uudet sukat, raikas sukkien tuoksu, kasukat. Muuri tuo läntisen tietouden itsestäni, laahaaminen mukanani saa idästä irti suomuisen mutta hyvin järjestyvän laarin epäkohtia. Tietenkin katson idän kannalta. Nikolain kirkossa joskus lähiaikoina seison keskellä omaa sisäpolitiikkaani, katkaistuon haulikoin, miellyttävänä. Koko entisyys häviää mustina variksina, ja palaa tosi-kerjäläisinä vierien puistoon. Kynttilä monilla käsissä, näen unen että kävelen kirkkaassa tuulisessa idän-lännen kevätauringossa nurin parin romanialaisen kerjuukupin. Mitä silloin teen. Ymmärrän nämä tasapainottelijat ja tulennielijät, olen yksi niistä. Tämä on minun hide and seek -itääni. – Venäläiset, jotka eivät ole tyhmiä, vaan viisaita ja älykkäitä, on perheen sisäinen salaisuus. Niinkin pitkälle olen katsonut tänään.

Sitten olen puhutut sanat, eufemistit opportunistiset suokävelijät ymmärtävät minut jo ennen kuin alan kaivata liuskojeni parasta kuvaa. Nyt estän balttilaisten junien juuttumista hankeen. Enpä voi mitään. Se on historiaa sekin. Olen syntynyt liian myöhään: -40.

On kuin leipoisin suurta taikinaa, koko ajan katsottava keittokirjasta, jokin hyvänmakuinen rusina on siellä unohtuneena. Laurens van der Postin Junamatka Venäjän halki vilahtaa eteen. Nyt me kirjailijat olemme omia kapellimestareitamme.

Keitän Postin matkakirjan siemenet ensin vedessä, niin että kaikki läntisen maailmansodan alkulevykkeet poistuvat. En ala niitä kasvat-
taa. Onkohan nyt jo kirkon sipuleissa mahdollista unohtaa länsi, se paikka mihin siemenet jäivät, missä ne kasvoivat, missä epäluulot kasvavat.

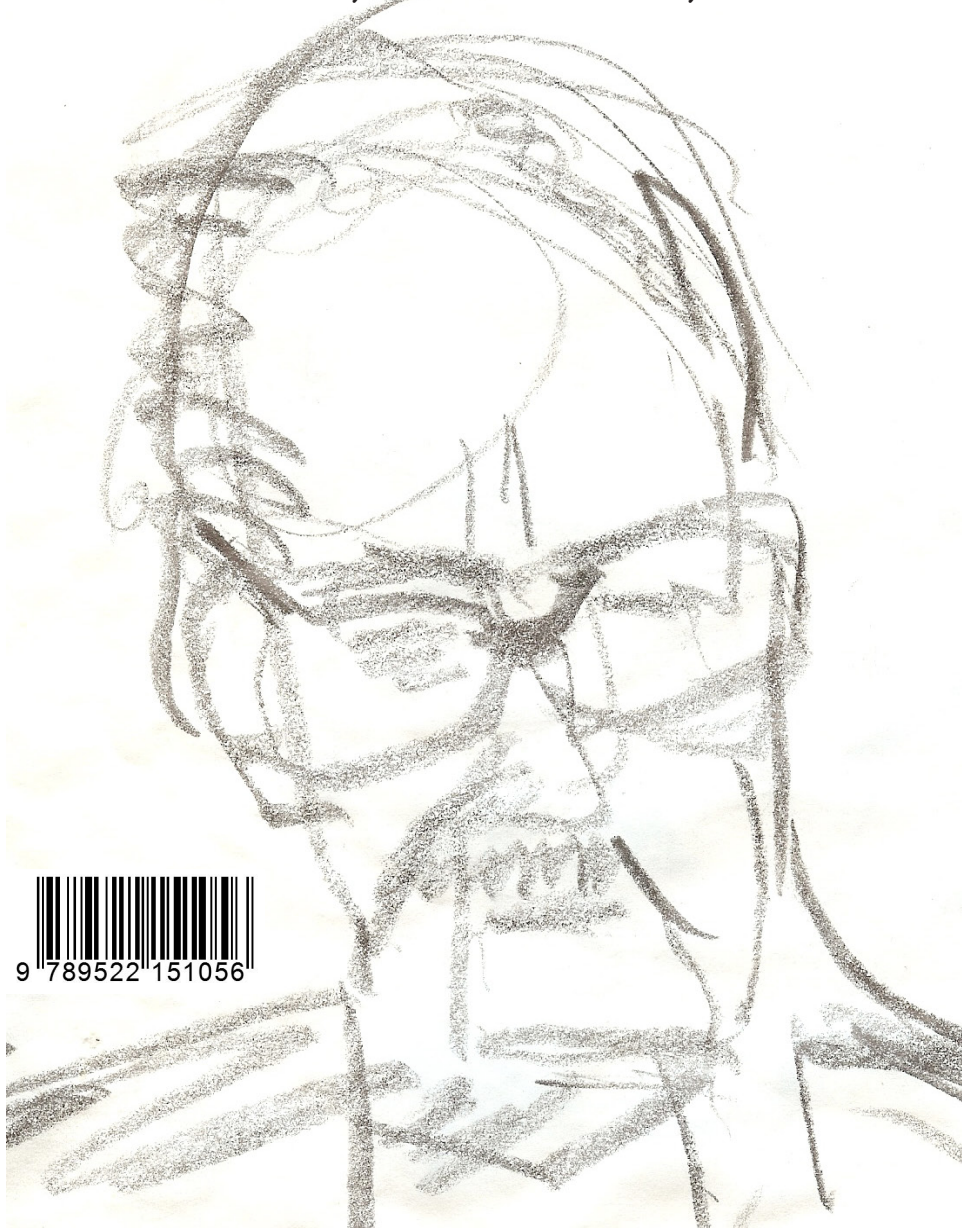
Olen yhtä aikaa Alankomaissa kuin epäyhtenäisessä karsinogeenisessä todellisuudessa. Meri nousi ja söi alankomaat. Ajatukseni hyp-
päävät yliopiston yli, Ilmari Hustichista Ilmari Susiluotoon.

Päässäni on hiljaista. Jotenkin journalistit ovat hiljaa. En vain kuule heidän oikeassa olemisen päättynyttä tietohuutoaan: tänään siellä tapahtui jotain massiivisen typeryyden tapaista. Monta allekirjoittajaa istuu nyt orkesterissa, ja kuten jokin väärällä tavalla menee taas pieleen.

Näen kuinka ihmiset sairastuvat, elinikä lyhenee, ja työttömyys on kuin palloleikkiä. Mutta mitä itse tekisit jos olisit hyvinvointivaltion tänne tilaama siitossonni tai mittarimato, joka viihtyisi kullatuissa kupoleissa ja saisi niskaansa sihisevän luotisateen. Kuumailmapesun, josta Laurens van der Postille pitäisi kertoa. Hän asuu vielä itsessään ja teen koko ajan tilanneraporttia samalla hänessä asuvalle itselleni.

Michael Palin, sen verran isosta maasta, jopa Britanniaasta olisi jo selvittänyt tämän. Ajatukset vaativat kapellimestaria ja annan itselleni anteeksi. Saksassa vaikuttaneen Wilhelm Furtvöglerin tänne sopimatoman maailmankaikkeuden tai Holstin planeetat. Sellaisia ilmiöitä ei kerta kaikkiaan voi enää olla olemassa. Jokaisella ismillä on täällä sentään monot ja saappaita tehdään heti kun tulee kylmä. Jokainen kulttuuripsykologi on nuoruudessaan jo heti hyljännyt tämän maan ja kiitänyt Pariisiin juomaan viskiä. Takanani Suomi-sillan takana maailma on täynnä koneiden kuvia. Jokin joka on imenyt aivoista kaiken väliaineen yrittää minussa vielä pulputa, kuten se kun etsin käsikirjoituksesta ensin yli vedettyjä kuvia. Niissä asuu tosi suuri mielekkyys nyt kun kranaatit eivät enää ulvo.

Kielen synnyn tutkiminen, poliittiset termit sekä subjektiivinen oleskelu Pietarissa tuovat tässä romaanissa uuden kuvan Venäjää käsittelevään kirjallisuuteemme.

9 789522 151056

Jyrki Pellinen PIETARIN KÄÄNTÖPIIRI *ntamo*